

Rose

水千丞
สุ่ยชี่ย่นฉิ่ง

เขียน

hongse
แปล

UDDC studio
ปก

๓ 火焰
戎装

ลับคดี
ร้อนร
ช่อน
ปริศนา

Rose

火焰
戎装
1
ลับคดี
ร้อน
ซ่อน
ปริศนา

水千丞

สู่ยเซียนเฉิง

เขียน

hongse

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

สืบคดีร้อน ชอนปริศนา 1
火焰戎装

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《火焰戎装》(Fight The Fire)
Author © 水千丞 (Shui Qian Cheng)
Thai edition rights under license granted by 北京水千丞文化传媒有限公司
(Beijing ShuiQianCheng Media Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตามพรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8577-9
เผยแพร่ครั้งแรก มกราคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ชลสิทธิ์ เซนนิคุต, ปานิศา สุอุทัย
บรรณาธิการต้นฉบับ สาวิตย์ แก้วไฉลา • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน
ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์ • พิสูจน์อักษร รมิตา แสงสวัสดิ์, ส่องนภา ภัคตรีวัลย์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีครับนักอ่าน Rose ทุกท่าน ครั้งนี้พวกเราขอนำเสนอนิยายเรื่องใหม่ที่ทั้งโรแมนติก ดุเดือด และดราม่า อย่างเรื่อง 'สี่ปศิร้อนซ่อนปริศนา' ซึ่งเรื่องนี้จะออกไม่ห่างกันมากในอีกไม่นาน ทุกท่านจะได้ไม่ต้องรู้สึกค้างคาหลังจากอ่านจบไปแล้วหนึ่งเล่ม

นี่จะเป็นเรื่องราวของहरिनอู้ นักดับเพลิงที่ใช้ชีวิตสบายๆ และกึ่งอิงเสียน ตำรวจหนุ่มผู้เจ้าระเบียบที่มีอดีตอันแสนโศกเศร้า สองคนที่แตกต่างกันราวกับขั้วบวกและขั้วลบกลับต้องมาลุ่มหลวมท้ายไปด้วยกันภายใต้สถานการณ์สุดวิฤต

เชิญร่วมติดตามเรื่องราวความรักของชีวิตวัยทำงานท่ามกลางฉากหลังที่เป็นเมืองหลวงของจีนอันน่าสงสัย รวมถึงความจริงของเหตุเพลิงไหม้ทั้งหลายในหน้าถัดไปได้เลยครับ

Rose

จากใจนักเขียน

亲爱的泰国读者朋友们，
ขอบคุณทุกคนที่รัก
หนังสือเล่มนี้
愛你们 ♡

2023.12.25

เพื่อนๆ นักอ่านชาวไทยที่รัก

ขอบคุณทุกคนที่รักหนังสือเล่มนี้
รักทุกคน

ส่วยเขียนเจีง ♡

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้น กดดัน)

Attempted Suicide (การพยายามฆ่าตัวตาย)

Blood (มีเลือด)

Child Death (มีเด็กตาย)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำ
ในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Imprison (การกักขังหน่วงเหนี่ยว)

Manipulation (การโน้มน้าว ล่อลวง ปลุกฝังความคิดบางอย่าง
เพื่อให้เป็นไปอย่างที่คุณคนหนึ่งต้องการ)

Massacre (การสังหารหมู่)

Murder (การฆาตกรรม)

Occult (ความเชื่อหรือการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเร้นลับ)

Amputation (การตัดแขนตัดขา)

Animal Death (มีสัตว์ตาย)

Attempted Self-Sacrifice (การพยายามพลีชีพตัวเอง)

Homophobia (การดูถูกเหยียดหยามหรือมีอคติต่อคนรักร่วมเพศ)

PTSD (ความวิตกกังวลที่เกิดหลังพบเจอเหตุการณ์สะเทือนขวัญ)

Pyromania (โรคชอบจุดไฟ)

Snake (มีงู)

Suicide (มีการกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย)

ภาค

1

ความยินดี

บทที่

ฤดูร้อน เดือนกรกฎาคม ดวงอาทิตย์ลอยเด่นเหนือศีรษะ รวากับจะแผดเผา โลกมนุษย์ อุณหภูมิในเมืองพุ่งสูงเกือบสี่สิบองศา

ภายในห้องอาหารเล็กๆ เต็มไปด้วยความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ บานหน้าต่างปิดสนิทตัดขาดอุณหภูมิร้อนอบอ้าวชวนให้ไม่สบายตัวจากภายนอก โต๊ะอาหารที่แสนเรียบง่ายมีกับข้าวหกออย่างและน้ำซุ๊ปอีกหนึ่งวางอยู่บนนั้น ปริมาณอาหารเยอะมาก แถมยังมีเนื้อสัตว์แน่นๆ แต่อาหารส่วนใหญ่ยังไม่พร้อมลงไปนัก เพราะในโทรทัศน์กำลังฉายการแข่งขันยูโรเปียนคัพรอบคัดเลือก สายตาแต่ละคู่จับจ้องไปที่หน้าจอไม่วางตา

“เข้า...เข้าสิ...โธ่ เวย์เอ๊ย!”

“ฉันว่าปีนี้ฝรั่งเศสไม่ได้เรื่อง ปีนี้...”

จู่ๆ เสียงสัญญาณเตือนภัยแสบแก้วหูก็ดังลั่นไปทั่วทุกซอกทุกมุมของอาคารสามชั้นหลังนี้

ได้ยินเพียงเสียงกึ่งตะเกียบดังติดต่อกัน คนทั้งห้องลุกขึ้นอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะพุ่งตัวออกจากประตูตามลำดับแล้วตรงดิ่งลงจากอาคาร ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ที่เป็นหัวหน้าตะโกนว่า “คนสุดท้ายปิดแอร์ด้วย”

“เข้าแล้วๆ! กัปตันเหริน เข้าแล้ว!”

เหรินอ้อทำหูทวนลม เขาเรียวยาวก้าวอย่างรวดเร็วไปยังใต้อาคารในเวลาไม่กี่วินาที คนอีกกลุ่มตามมาถึงโรงรถในเวลาไล่เลี่ยกัน พวกเขาเปลี่ยนชุด

ผจญเพลิงด้วยความคล่องแคล่ว แค่มองก็รู้ว่าผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

เจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุที่อยู่เวรเวียงมาตรงหน้าเทรินอี “กัปตันเทริน เกิดเหตุไฟไหม้ที่ห้องส่วนตัวในคาเฟ่ชั้นห้าของห้างสรรพสินค้าจงชิง หนังสือออกปฏิบัติหน้าที่ส่งเข้ามือถือพีแล้วนะ”

“โอเค ส่งรถไปสามคัน”

โรงรถไม่มีเครื่องปรับอากาศ พอเปิดประตู คลื่นความร้อนก็ทะลักเข้ามา ยิ่งร่างกายสวมชุดผจญเพลิงที่กันไฟและทนความร้อนได้ ยิ่งเหมือนติดตั้งระบบขวนาน้ำในตัวชัด ๆ เพียงพริบตาเดียวเหงื่อจากพิกโก้ไหลออกมา

ทุกคนพากันขึ้นรถ เทรินอีปาดเหงื่อบนหน้าผาก “เกาเก้อ ติดต่อผู้แจ้งเหตุ สอบถามสถานการณ์สักหน่อย”

“ครับ”

เทรินอีักตวิทุยสื่อสาร “เรียกหน่วย ขอความร่วมมือจากสถานีตำรวจถนนจงชิงช่วยเปิดทางให้ด้วย แกวนั้นรถเยอะ ผมกลัวว่าจะมีคนมุงจนปิดกั้นเส้นทาง”

เกาเก้อวางสายแล้วพูดว่า “กัปตันเทริน คาเฟ่เป็นแบบดูเพล็กซ์¹ มีบันไดภายในจากชั้นสี่ถึงชั้นห้า ชั้นห้าไม่มีทางเข้า ห้องส่วนตัวที่เกิดเหตุไฟไหม้อยู่ชั้นห้านี้แหละครับ ตอนนีเพลิงยังไม่ลุกลามเป็นวงกว้าง แต่ต้นเพลิงอยู่ใกล้บันได ทำให้คนบนนั้นอพยพออกมาไม่ได้”

ขุนตั้งอู้ที่อยู่ข้าง ๆ ถาม “ดูเพล็กซ์เหรอ คาเฟ่ร้านนี้ไซ้ที่ชื่อภาษาอังกฤษอะไรสักอย่างหรือเปล่า”

“ไซ้ นายเคยไปเหรอ”

“ผมเพิ่งไปกับแฟนมาเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว”

ทุกคนส่งเสียงโห่ทันที

“เอาแต่พูดถึงแฟนนายอยู่เรื่อยเลยนะ” เทรินอีหยอกล้อ

ขุนตั้งอู้หัวเราะแหยะ ๆ ก่อนจะล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา “จริง ๆ นะ พี่ดูสิ แฟนผมถ่ายรูปไว้เยอะเลยละ”

¹ หมายถึง การออกแบบที่แบ่งเป็นสองชั้นภายในห้องเดียว มีเพดานสูงโปร่ง

เทรินอ้อเปิดรูปเหล่านั้นดูแล้วย่นคิ้ว “ปูเสื่อทาตามิเติมพื้นที่เลยเธอ ปริมาณเชื้อเพลิงเยอะมากนะเนี่ย”

“นั่นสิครับ นี่เป็นคาเฟ่ดังที่ช่วงนี้แมสมาก ห้องส่วนตัวหลายห้อง ฝั่งนี้มีไว้ให้สาว ๆ ถ่ายรูปโดยเฉพาะ มีฉากตกแต่งนิดหน่อย จริง ๆ เรียกว่า ห้องส่วนตัวไม่ได้หรอก ตรงกลางเป็นไม้อัดใส่ระแนงที่ใช้กระดุกงูยัด ไม่มีผนังด้วยซ้ำ”

“นายแน่ใจนะ” เทรินอ้อซูมรูปดู ในรูปถ่ายปรากฏวัตถุไวไฟอย่าง เฟอร์นิเจอร์แปบริค ผ้าม่าน และพรม ไทเนจะหลอดไฟเสริมที่มีกำลัง กระแสไฟฟ้าแรงสูง แต่เขามองไม่ออกว่าส่วนของผนังทำมาจากวัสดุประเภทใด

“แน่ใจสิ ผมเคยเคาะดูแล้ว”

“ปริมาณเชื้อเพลิงเยอะขนาดนี้ เพลิงต้องลุกไหม้เร็วมากแน่นอน” เทรินอ้อกตัญญูสื่อสาร “รถเบอร์สี่กับทีมสามารถรับคำสั่ง”

“รับทราบ”

ที่จริงแล้วห่างสรรพสินค้าผางซึ่งอยู่ไม่ไกลจากพวกเขา ในรัศมีสิบสองตารางกิโลเมตรของกองดับเพลิง หากจะเดินทางไปไหนล้วนใช้เวลาไม่นาน แต่เนื่องด้วยสภาพการจราจรของบักกิง รถดับเพลิงต้องขับลิบสามนาที่กว่าจะถึง

พอรถจอด เทรินอ้อก็กระโดดลงมา เขาหงนหน้ามองไปที่ชั้นห้า ควันสีเทาล้วนทะลักออกจากหน้าต่าง แต่หน้าต่างบานนั้นเป็นแบบบานกระทุ้งเปิดล่าง ทำให้คนไม่สามารถออกไปได้ หลายมือยื่นออกนอกหน้าต่างโบกไปมาอย่างสิ้นหวัง

คนของสถานีตำรวจมาถึงก่อนพวกเขา และเคลียร์ปัญหาการจราจรเรียบร้อยแล้ว เป็นดังที่เทรินอ้อคิดไว้ รถยนต์และผู้คนที่สัญจรผ่านไปมาต่างอยากหยุดเพื่อดูเหตุการณ์

ผู้จัดการห้างวังเหิงอ้อชกเข้ามาหาเทรินอ้อ สีหน้าตื่นตระหนกตกใจ “คุณเจ้าหน้าที่ดับเพลิงครับ บนชั้นห้ามีคนไม่ต่ำกว่ายี่สิบคน”

เทรินอ้อพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง “ทีมสองได้บันไดไป แล้วนำเครื่องมือ

ก็ย้ายไปรับคนที่หน้าต่าง ใช้หัวฉีดน้ำหนึ่งเส้นคุ้มกัน ทีมหนึ่งเตรียมหัวฉีดน้ำสองเส้นแล้วเข้าไปในห้างกับฉัน” เขาดึงตัวผู้จัดการไปด้วย “ช่วยนำทางด้วยครับ”

“ได้ครับ ทางนี้ครับๆ”

ผู้จัดการพาพวกเขาขึ้นลิฟต์ที่เตรียมไว้ก่อนแล้วขึ้นสู่ชั้นสี่อย่างรวดเร็ว บริเวณนั้นถูกเคลียร์หมดแล้ว ในคาเฟ่บอวลไปด้วยควัน แต่ไม่มีเพลง

เกาเก๋อพานักผจญเพลิงสองคนไปต่อหัวดับเพลิงของห้างสรรพสินค้า เมื่อเข้ามาถึงด้านใน จึงเห็นว่าด้านบนของบันไดเวียนเหล็กถูกไฟเผาจนแดงฉาน ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากชั้นห้า

เหรินอู้ออกคำสั่ง “พวกนายสองคนใช้หัวฉีดน้ำดับความร้อนตรงบันไดช่วยคุ้มกันพวกเราชั้นข้างบน”

“ครับ”

“พวกคุณไม่ขึ้นไปฉีดน้ำก่อนหรือ!” ผู้จัดการตะโกนลั่น “ข้างบนมีแต่ไฟเต็มไปหมดเลยนะ”

ซุนตั้งอึ้งลอกตาใส่เขา “ต้องช่วยคนออกมาก่อน ถ้าฉีดน้ำเข้าไปเลยคนข้างบนคงสุกแล้ว”

เหรินอู้อสวมหน้ากากดับเพลิง “ไป!” พูดจบเขาก็พุ่งขึ้นไปเป็นคนแรก เหล่านักผจญเพลิงทีมหนึ่งตามหลังไปติดๆ

พวกเขาขึ้นชั้นบนโดยอาศัยการคุ้มกันของม่านน้ำ บันไดได้ฝ่าเท้าส่งเสียงดังเอี้ยดอ้าด มีความเสี่ยงว่าจะหลอมละลาย รังสีความร้อนมหาศาลประเดประดังเข้ามา

ไม่ว่าจะผ่านเหตุเพลิงไหม้มากี่ครั้ง ไม่ว่าจะสวมชุดกันความร้อนที่มีคุณสมบัติแค่ไหน หัวอุณหภูมิที่สูงหลายร้อยองศาหรืออาจถึงหลายพันองศาอันเกิดจากการเผาไหม้ก็ทำให้มนุษย์รู้สึกทรมานและหวาดกลัวได้เสมอ

เหรินอู้อู้สึกผิวหนังเหมือนถูกเข็มทิ่มแทง คลื่นความร้อนโอบล้อมร่างกายจากทุกทิศทาง ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเนื้อหนังร้อนผ่าว เหงื่อชุ่มโชกทั้งตัว กลุ่มควันตลบอบอวลไปทั่วชั้นห้า ไฟร้อนๆ กลืนกินคาเฟ่ไปกว่า

ครึ่งแล้ว เป็นไปตามที่เขาคาดการณ์ไว้ไม่ผิด ที่มีสัตว์ไวไฟเยอะเกินไป
เพลิงจึงลุกลามอย่างรวดเร็ว

“มีใครอยู่ไหมครับ! มีใครอยู่ไหม!” เทรินอิตะโกน “ถ้าเจอ
ผู้ประสบภัยแล้วรีบใช้กระเช้าพาออกไป!”

เทรินอิตะเปิดกล้องตรวจจับความร้อนค้นหาคนที่ติดอยู่ในกองเพลิง
บนหน้าจอฉายภาพคนคนหนึ่งอย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มรีบวิ่งเข้าไป เห็นชาย
คนหนึ่งล้มอยู่บนพื้น ร่างกายมีแผลไฟไหม้ระดับแรก ตอนนั้นหมดสติ
เพราะสูดควันเข้าไป

ชายคนนี้มีรูปร่างสูงใหญ่ ลำพังก่ำชุดดับเพลิงของเทรินอิตะก็หนัก
ยี่สิบกว่ากิโลกรัมแล้ว เขาออกแรงลากไม้วางแขนของชายหนุ่มไปทางหน้าต่าง
ระหว่างทางซุนตังอู๊วกกลับมาช่วยเขายกร่างนั้นไปที่หน้าต่าง นักผจญเพลิง
คนอื่นก็ทยอยพบตัวและช่วยเหลือผู้ประสบภัยที่สูญเสียความสามารถ
ในการเคลื่อนไหวแล้ว

หน้าต่างตรงนั้นถูกทีมสองพังลง ด้านนอกมีคนอัดแน่นกันเต็มกระเช้า
เทรินอิตะส่งผู้ประสบภัยให้นักผจญเพลิงของทีมสอง “รับคนเพิ่มไม่ได้แล้ว
เอาลงมาก่อนรอบหนึ่ง”

“กัปตันเทริน พอเปิดหน้าต่างบานนี้ ไฟก็ลามเร็วกว่าเดิม ผมกลัวว่า
ถ้าขึ้นมาก็จะไม่ทันการ พวกคุณใช้บันไดเถอะครับ”

“บันไดก็ใกล้พังแล้ว พวกนายเร่งมือกันหน่อย”

“ครับ”

เทรินอิตะย้อนกลับไปทางเดิม พวกเขาคลำทางเดินไปข้างหน้าท่ามกลาง
กลุ่มควันโขมงและทะเลเพลิง ไปจนถึงห้องกันห้องสุดท้าย และพบคนที่
บาดเจ็บจนหมดสติเพิ่มอีกสามคน

เกาเก้อ “กัปตันเทริน น่าจะไม่มีคนแล้วครับ”

“พวกนายไปก่อนเถอะ ฉันทจะคลำผนังตามหาอีกสักรอบ”

“กัปตันเทริน ตอนนี้เพลิงลามตามเลื้อยหาตามีไปทางหน้าต่าง อีกเดี๋ยว
เราจะข้ามไปไม่ได้แล้ว!”

“รู้แล้ว รีบพาคนไปก่อน เดี่ยวฉันมา”

พวกเขาเจอกับซุนตึงอี่แบกร่างผู้ประสพภัยวิ่งไปทางหน้าต่าง เทรินอี่ค้นหาตามห้องกันอย่างรวดเร็วอีกรอบ ที่เกิดเหตุมีกลุ่มควันหนาแน่น ทัศนวิสัยต่ำมาก หากมีสิ่งของที่ไวต่อความร้อนอาจทำให้พลาดได้ โดยเฉพาะเมื่อถูกวัตถุติดบังไว้

ขณะที่เทรินอี่คิดจะถอยนั้น จู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงครวญครางแผ่วเบา มาจากพื้นที่ข้างหลังที่มีเปลวเพลิงลุกโชน เสียงนั้นแผ่วเบาจนแทบจะไม่ได้ยิน แต่สุดท้ายเทรินอี่ก็ได้ยินอยู่ดี

เขารีบวิ่งกลับไปทางต้นเสียง ก่อนจะพบว่ามีคนถูกไม้อัดไว้ระแนงทับอยู่!

เทรินอี่ใช้ไหล่ยันแผ่นไม้อัดแล้วดึงร่างคนคนนั้นออกมา พบว่าเป็นเด็กหญิงวัยรุ่นอายุสิบกว่าปีคนหนึ่ง เธอรอดจากการถูกไฟคลอกราวปาฏิหาริย์ แม้ร่างกายจะสะบักสะบอม แต่ยังมีมองออกว่าหน้าตาสะสวยมาก

เด็กหญิงคนนั้นปรือตามองเทรินอี่อย่างอ่อนแรง

เทรินอี่รู้ว่าเธอใกล้จะหายใจไม่ออกแล้ว เขาถอดหน้ากากตัวเองแล้ว ครอบบนหน้าเธอแทน ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงที่หนักแน่น “ไม่ต้องกลัวนะ ฉันจะพาเธอออกไปเอง”

เมื่อเธอสูดอากาศเข้าไปสักพัก เทรินอี่ถึงถอดหน้ากากมาครอบศีรษะตัวเองใหม่ จากนั้นจึงแบกร่างที่ผอมบางขึ้นมาแล้ววิ่งออกจากห้อง

ระยะเวลาสั้นๆ เพียงสองนาที แต่เพลิงกลับไล่ตามมาถึงริมหน้าต่างแล้ว

เปลวเพลิงเปรียบดังทะเลทรายปรารถนาหยดน้ำหวาน เหมือนสัตว์ป่ากระหายเลือด มันต้องการออกซิเจนอย่างแรงกล้า เมื่อไฟได้แผดเผาพื้นที่ที่ปิดแห่งหนึ่งไปแล้ว ขอแคมีช่องว่าง ไฟก็จะบุกจู่โจมบริเวณที่มีออกซิเจนโดยไม่สนสิ่งใด ดังเช่นตอนที่เพลิงได้ลุกลามไปตามเสื่อหาคาตามิจนปิดกั้นทางไปหน้าต่างหมดสิ้นแล้ว เมื่อกวาดตามองรอบๆ จึงพบว่าทุกพื้นที่ล้วนเต็มไปด้วยเปลวไฟลุกโชนหมดแล้ว

เทรินอี่หันไปมองด้านหลัง แม้บริเวณบันไดจะถูกหัวฉีดน้ำดับความร้อนแล้ว แต่ตรงนั้นใกล้ต้นเพลิง เปลวไฟยังคงไม่สงบลง เขาจึงสูดหายใจเข้าลึกแล้วใช้วิทยุสื่อสาร “เกาเก้อ พวกนายถอยออกไปหมดแล้วเธอ”

“กัปตันเหริน พวกเราถอยออกมาทั้งหมดแล้วครับ พี่มาทางหน้าต่าง ไม่ได้แล้ว ไปทางบันไดเถอะ”

“ทีมหนึ่งขอหัวฉีดน้ำคุ่มกันที”

“ครับ!”

มือฉีดน้ำสองคนที่อยู่ชั้นล่างก้าวขึ้นมาดับไฟ เฮอร์นอ้เตรียมพาผู้ประสบภัยลงไป

ตอนนั้นเอง บันไดเหล็กพลันส่งเสียงเอี๊ยดอัดแสบแก้วหู มือฉีดน้ำตะโกนว่า “กัปตันเหริน บันไดไม่ไหวแล้วครับ ไกลจะพังแล้ว!”

“รีบลงไป!”

พูดจบโครงเหล็กของบันไดก็ถล่มลงมาตรงหน้าเหรินอ้ ทำให้พื้นสั่นสะเทือนตามแรงตกกระแทกไปด้วย

เหรินอ้ร้อนรนพูดว่า “พวกนายสองคน...”

“พวกเราไม่เป็นไรครับ!”

“ไปรับข้างล่าง” เฮอร์นอ้เกาะเชือกบนตัวออกแล้วผูกกับราวบันไดตรงมุมสุดท้ายที่ไม่ถูกไฟเผา ก่อนจะผูกเงื่อนเลขแปด² แล้วโอบเอวอุ้มเด็กหญิงขึ้นมา จากนั้นค่อยๆ ใต้เชือกลงไปช้าๆ

เนื่องจากบริเวณดังกล่าวมีความสูงเพียงชั้นเดียว แถมเด็กหญิงคนนี้ยังตัวเบามาก เขาถึงกล้างไปทั้งแบบนี้

คนที่อยู่ชั้นล่างรับเท้าของเขาไว้ก่อน หลายคนช่วยกันพยุงแล้วปล่อยพวกเขาลงอย่างปลอดภัย

พอทำเหยียบพื้น เฮอร์นอ้ก็อุ้มเด็กหญิงเข้าไปหาเจ้าหน้าที่การแพทย์ฉุกเฉินที่รออยู่ข้างนอก “ได้อาคารลดหัวฉีดน้ำเหลือเส้นเดียว อย่าเพิ่มน้ำหนักให้แก่พื้นอีก แล้วรีบดับไฟให้ไวที่สุด”

หลังวางร่างของเด็กหญิงลงบนเปลหามแล้ว เฮอร์นอ้จึงถอดหน้ากากแล้วสูดหายใจเข้าเต็มแรง

²เงื่อนที่ใช้ในการต่อเชือกหรือดิ่งเชือกให้ตึง เพื่อใช้ในการเคลื่อนย้ายข้ามสิ่งกีดขวาง และเมื่อไม่ใช้งานแล้วสามารถแกะเชือกออกได้ง่าย

จู่ๆ เขาพลันรู้สึกว่าแขนเสื้อกระชับแน่น พอก้มหน้ามองก็เห็นเด็กหญิงคนนั้นรั้งแขนเสื้อของเขาไว้

เหรินอ้อมนัยน์ตาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือด ลูกหัวของเธอแล้วปลอบโยนเบาๆ “ไม่ต้องกลัวนะ เธอปลอดภัยแล้ว”

ปากเธออมเครื่องช่วยหายใจอยู่เลยพูดไม่ได้ ได้แต่กะพริบตาแผ่วเบา ก่อนค่อยๆ คลายมือออก

เหรินอ้อมกลับไปทีคาเฟ่โดยมีผู้จัดการตามมาไม่ห่าง “กัปตันครับ เมื่อไหร่ไฟถึงจะมอดครับ”

“ถ้าไม่ลามไปข้างๆ อีกเดี๋ยวก็นมอดครับ”

ผู้จัดการสุดท้ายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะถามอย่างระมัดระวัง “เรา... จะถูกปรับไหมครับ”

เหรินอ้อมมองเขา “คุณคิดว่าไงละ ลำพังตอนนี้ผมก็เห็นระบบป้องกันอัคคีภัยทกจุดแล้วที่ไม่ได้มาตรฐาน”

“กัปตันครับ คือว่า...เราแลกเบอร์โทร.เอาไว้...”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับผม” เหรินอ้อมผลักผู้จัดการคนนั้นออก แล้วขึ้นไปทำกับเหล่านักผจญเพลิงของเขา

สถานการณ์เพลิงไม่ถือว่ารุนแรง ไม่นานก็ควบคุมเอาไว้ได้ เพราะจัดการด้วยวิธีที่เหมาะสม ร้านอาหารข้างๆ จึงไม่ได้รับความเสียหาย

เหรินอ้อมให้ทีมสองอยู่ตรวจสอบเปลวเพลิงและเก็บงานที่เหลือ ส่วนตนนำทีมกลับไปก่อน

ระหว่างทางเขาโทร.หาโรงพยาบาลเพื่อสอบถามสถานการณ์ของผู้บาดเจ็บ โดยเฉพาะเด็กหญิงที่เขาช่วยออกมาคนสุดท้าย คำตอบที่ได้รับคือมีสองสามคนที่มีแผลไฟไหม้ระดับสอง ไม่ถือว่าสาหัส ส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ส่วนผู้ที่สุดควันเข้าไปยังอยู่ระหว่างการเฝ้าดูอาการ แต่น่าจะไม่มีอันตรายถึงชีวิต

เหรินอ้อมไต้ยืนแบบนั่งค่อยโล่งอก เมื่อแจ้งข่าวดีนี้กับนักผจญเพลิงคนอื่นๆ ทุกคนต่างพากันปรบมือ

จู่ๆ เขาก็นึกอะไรขึ้นได้ “เฮ้อ การแข่งขันเป็นยังไงบ้าง ไครชนะ”

“ไอ้ ผมดูแป๊บบ” ชุนตั้งอ๊เปิดโทรศัพท์มือถือ “ฝรั่งเศสชนะสองต่อหนึ่ง”

“โห ชนะเหรอเนี่ย”

แม้ใบหน้าพวกเขาจะเบื่อนเขมาควันและเต็มไปด้วยความอดิโรย แต่กลับพากันถกประเด็นการแข่งขันฟุตบอลอย่างตื่นเต้น

กลับมาถึงกองก็บายสามกว่าแล้ว ตอนที่พวกเขาออกไปปฏิบัติหน้าที่เพิ่งจะกินข้าวไปแค่มื้อค่ำ ตอนนี้อย่อมหิวเป็นธรรมดา

พอขึ้นมานอนอาคารแล้วเปิดประตูออก เทรินอ๊ก็หรีตาลง “ใครออกไปคนสุดท้าย”

ทุกคนลอกตาไปมาเจียบๆ

“ใครออกไปคนสุดท้ายแล้วไม่ปิดแอร์” เทรินอ๊หัวเราะที่ “ถ้ายอมรับสารภาพ โทษหนักจะกลายเป็นเบา ในอาคารของเรามีกล้องวงจรปิดนะ”

“กัปตันเทริน น่าจะเป็น...ผมละมั้ง...” ลูจิ่งชวากล่าว

“พ่อนายมาที่กองเหรอ”

ทุกคนหัวเราะครืน

“นายคิดว่าควรจะถูกลงโทษยังไงดี”

“ผม...ผมจะไปวิ่งรอบสนามเดี๋ยวนี้เลยครับ”

“ไม่ต้องเหรอก เพิ่งปฏิบัติภารกิจเสร็จ ทุกคนเหนื่อยกันหมด” เทรินอ๊พูดอย่างเข้าอกเข้าใจ เอ่ยยิ้มๆ ว่า “คืนนี้หอพักพวกนายอย่าเปิดแอร์เลยนะ เดี่ยวจะเป็นหวัด”

เสียงโอดครวญดังขึ้นต่อเนื่อง

ชุนตั้งอ๊ตะโกนลั่น “กัปตันเทริน ผมพอม พี่ว่าคืนนี้ผมนอนเตียงเดียวกับพี่ได้ไหม”

เทรินอ๊กลอกตาใส่เขา “อยากแต่ฮังฉั้นหรือไง”

ทุกคนหัวเราะเกรียวกราว

พวกเขากลับมาที่นั่งที่โต๊ะอีกครั้ง แล้วลงมือสวาปามมื้อเที่ยงที่เย็นชืด

บทที่

กิจวัตรประจำวัน ของกองดับเพลิงและกู้ภัยก็คือการฝึกฝน นอกจากการออกปฏิบัติภารกิจกับสถานการณ์ฉุกเฉินพิเศษ ปกติแล้วกองดับเพลิงจะฝึกฝนเป็นประจำทุกวัน วันละหลายชั่วโมง เนื่องจากก่อนที่จะปรับโครงสร้างหน่วยดับเพลิงและกู้ภัย พวกเขาเคยสังกัดกองกำลังตำรวจติดอาวุธ หลังปรับโครงสร้างแล้วก็ยังต้องจัดการดูแลเกี่ยวกับการปกครองทางทหารต่อไป

ทว่าระยะนี้อากาศร้อนเกินไป เทรินนี่เลยเลี่ยงการฝึกฝนในช่วงที่แดดแรงที่สุด แต่เหล่านักผจญเพลิงก็ยังเหงื่อไหลเหมือนนั่งตากฝนมาอยู่ดี

ขณะที่พวกเขากำลังฝึกวิ่งคลี่สายฉีดน้ำ นักผจญเพลิงที่ยืนยามก็ตะโกนข้ามสนามฝึก “กัปตันเทรินครับ มีคนมาหา”

“เข้ามาเลย” เทรินนี่หันตามองทางประตู

เด็กหญิงร่างบางคนหนึ่งหอบดอกไม้ช่อใหญ่ หัวถุงสองถุงสาวเท้าเข้ามาแต่ไกล ผิวของเธอขาวจนสว่างภายใต้แสงแดด ทางม้าสลุยโยกไหวเบาๆ ตามฝีเท้า สดใสสว่างเรือง ดวงดงามเหลือเกิน สายตาของทุกคนล้วนถูกดึงดูดให้จับจ้องไปทางนั้น

เทรินนี่ “ดึงฉิ่งไปปรับหน่อย”

“ครับ” ดึงฉิ่งวิ่งเข้าไปปรับของจากมือเธอ

เด็กหญิงคนนั้นเร่งฝีเท้ามาตรงหน้าเทรินนี่ เธอกะพริบดวงตากลมโตที่สุกใส จากนั้นพินิจดูเขาด้วยท่าทางขวยเขินเล็กน้อย

เทรินนี่เลิกคิ้วพลางคิดในใจว่าเด็กหญิงคนนี้น่าตาสะสวยดีจริง

ชั่วชีวิตนี้เขายังไม่เคยเห็นใครที่สวยขนาดนี้มาก่อนเลย

“สวัสดิ์คะ คุณจำฉันได้ไหมคะ” เด็กหญิงพูดจายิ้มแย้ม

“เธอใช้คนที่ติดอยู่ในคาเฟ่เมื่ออาทิตย์ก่อน...”

“ฉัน...ฉันเองค่ะ!” เธอเอ่ยด้วยความดีใจ “คุณยังจำได้หรือเนี่ย!”

เหรินอี้ยิ้มหน่อยๆ “ข้างนอกแดดแรงเกินไป เข้ามานั่งข้างในสิ เกาเก๋อ นายเฝ้าพวกเขาไว้”

“ครับ”

พอเข้ามาในห้องรับแขก ดึงชิงวางของเสร็จก็ออกไป เด็กหญิงจ้องเหรินอี้ยิ้มตาไม่กะพริบ “ฉันชื่อกงเพยหลาน คุณชื่ออะไรคะ”

“ฉันชื่อเหรินอี้ยิ้ม” เหวินอี้ยิ้ม “เธอหายดีแล้วหรือ”

“หายแล้วค่ะ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงเลยสักนิด” กงเพยหลานอุ้มดอกไม้ยื่นให้เหรินอี้ยิ้ม “กัปตันเหริน ขอขอบคุณที่ช่วยชีวิตฉันไว้ค่ะ”

“ฮ่าๆ ฉันยินดี มันเป็นหน้าที่ของเรา” เหวินอี้ยิ้มรับดอกไม้แล้วชี้ของที่เธอเอามาด้วย “ดอกไม้รับไว้ได้ แต่ของขวัญรับไว้ไม่ได้ เรามีกฎที่ต้องปฏิบัติตาม ขอขอบคุณสำหรับน้ำใจของคุณนะ”

“นี่เป็นลูกก็ซ็อกโกแลตที่ฉันทำเอง” กงเพยหลานดันถุงกระดาษใส่ถาดให้เหรินอี้ยิ้ม “คุณต้องชิมนะ ฉันทำให้คุณโดยเฉพาะเลย”

เหรินอี้ยิ้มมองสิ่งของตรงหน้าด้วยความล้าปากใจเล็กน้อย

“ลูกก็จริง ๆ นะคะ” กงเพยหลานหยิบลูกก็้อออกมา “ดูสิคะ”

“โอเค ขอขอบคุณนะ” หลังพวกเขาออกปฏิบัติหน้าที่ มักจะมีประชาชนมาขอบคุณ ส่งของขวัญให้ที่กองเสมอ บางครั้งก็ปฏิเสธได้ยาก นอกจากพวกตรงรางวัลกับดอกไม้แล้ว ของกินพวกเขาก็จะรับไว้เช่นกัน “ต่อไปออกเที่ยวก็ระวังตัวหน่อย และต้องเรียนรู้วิธีการเอาตัวรอดจากภัยพิบัติเอาไว้บ้าง”

กงเพยหลานพยักหน้าแรงๆ ทว่ายังคงจ้องเหรินอี้ยิ้มไม่วางตา

เดดแอร์แบบนี้มันระอึกระอ่วนนิดหน่อย เหวินอี้ยิ้มจำต้องหาเรื่องคุย “เธอเรียนอยู่แถวนี้หรือ ปิดเทอมซัมเมอร์แล้วใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ ฉันผ่านกองดับเพลิงแห่งนี้ประจำหลังเลิกเรียน” กงเพยหลาน
 เข้มปาก “เมื่อก่อนไม่เคยสนใจเลย ที่แท้จริงนี่ก็มีพี่ชายนักดับเพลิงที่หล่อ
 ขนาดนี้”

เหรินอ้อมมองประกายอันคุ้นเคยที่ระยิบระยับในดวงตาของกงเพยหลาน
 แล้วปล้นรู้สึกหงัหวัดหน้า

ตลอดหลายปีที่เขาอยู่ในกองดับเพลิง แต่ละปีจะมีสาว ๆ ที่มาจีบถึงที่
 กับลุง ๆ ป้า ๆ ที่มาแนะนำคู่ให้หลังออกปฏิบัติหน้าที่หลายคน แต่เด็กม.ต้น...
 เพิ่งเคยเจอครั้งแรกจริง ๆ

บางที่เขาอาจคิดมากเกินไป

เหรินอ้อมกล่าวยิ้ม ๆ “ชมฉันขนาดนี้ ฉันเริ่มจะเขินจริง ๆ แล้วนี่”

กงเพยหลานจ้องตาเหรินอ้อม “กัปตันเหริน คุณแต่งงานหรือยังคะ”

“เอ่อ...ยังหรือ”

“แฟนก็ยังไม่เห็นหรือคะ”

เหรินอ้อมลั้งเลครูหนึ่ง เขารู้สึกว่าถ้าบสนทนานี้ยังดำเนินต่อไปจะ
 ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง แต่เขาก็โกหกไม่เป็นเสียด้วย เทรินอ้อมลั้งเลระหว่าง
 โกหกกับไม่โกหกแค่หนึ่งถึงสองวินาทีเท่านั้น กงเพยหลานพูดอย่างตื่นเต้น
 ทันทีว่า “ไม่มี แค่มองหน้าคุณก็รู้แล้วว่าไม่มี!”

เหรินอ้อมหัวเราะแห้ง ๆ “ทำไม เธอมีพี่สาวจะแนะนำให้ฉันหรือ”

กงเพยหลานยัดอก ไบหน้างามที่ยังมีความอ่อนเยาว์เปี่ยมด้วยความ
 มั่นใจ เธอพูดอย่างตรงไปตรงมา “คุณว่าฉันเป็นยังไงบ้าง”

เหรินอ้อมไม่คิดว่าเด็กหญิงคนนี้จะขำขบोलเร็ว¹ แต่แรก ทำเอาเขาตั้งตัว
 ไม่ทัน ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย “เธอกำลังล้อเล่นสินะ”

“ฉันจริงจังนะค่ะ” นัยน์ตาของเด็กหญิงทอประกายความชื่นชม
 ที่ไร้เดียงสา “คุณรู้ไหม ตอนที่ฉันนึกว่าตัวเองกำลังจะตาย แต่คุณกลับโผล่
 มาตรงหน้าฉันแบบนั้น สำหรับฉันแล้ว...”

“เดี๋ยวนะ” เทรินอ้อมหัวเราะ “สาวน้อย ฟังฉันนะ ถ้าเธอตกอยู่ใน

¹ หมายถึง ตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม

สถานการณ์อันตราย เธอจะเกิดความรู้สึกดีกับคนที่ช่วยเธอได้ง่ายมาก เหตุการณ์แบบนี้ฉันเจอมาเยอะแล้ว พฤติกรรมแบบนี้มีชื่อเรียกเฉพาะทางจิตวิทยาว่า ‘ทฤษฎีสะพานแขวน’ การชอบคุณกับความรักมันคนละเรื่อง เธอผสมกันมั่วแล้ว”

“เปล่านะ” กงเพยหลานเซิดหน้าขึ้น “ถ้าคนคนหนึ่งยังแยกความรู้สึกชอบของตัวเองไม่ออก จะไม่โง่เกินไปหน่อยเหรอ” เธอมองรูปร่างสูงใหญ่กับใบหน้าหล่อเหลาของเหรินอี้แล้วอดปลื้มในใจไม่ได้ “อีกอย่าง ถ้าคุณไม่สูงขนาดนี้ ไม่หล่อแบบนี้ ฉันไม่ใช่คนที่ชอบใครง่าย ๆ หรอกนะ อ่า หรือคุณรังเกียจที่ฉันไม่สวย”

เหรินอี้พูดอย่างจริงจัง “เธอสวยมาก”

“นั่นให้ฉันเป็นแฟนคุณนะคะ” กงเพยหลานขยับเข้ามาหนึ่งก้าว

เหรินอี้ถอยหลังก้าวหนึ่งพร้อมกับยกมือยอมแพ้โดยไม่รู้ตัว เขาพูดไม่ออกอกไม่ถูก “สาวน้อย เธออายุเท่าไรแล้ว”

“สิบสี่คะ”

เหรินอี้กล่าวอย่างอ่อนใจ “เธอรู้ไหมว่าฉันอายุเท่าไรแล้ว”

“ฉันไม่ถือนี่นา” กงเพยหลานพูดอย่างไม่ลังเลเลยสักนิด

“แต่ฉันถือ” เหวินอี้เหลือแค่เรียกเธอว่ายายเด็กเอาแต่ใจแล้ว “ฉันสามสิบแล้ว ถ้าตอนหนุ่มฉันทำพลาดสักหน่อยก็คงมีลูกอายุเท่าเธอแล้ว เลิกุ่นวายได้แล้วเด็กดี กลับบ้านไปเถอะ”

“ใครรุ่นวายกัน” กงเพยหลานโมโห “ถึงฉันจะอายุน้อยไปหน่อย แต่สิ่งที่ควรมีฉันก็มีครบนี่นา!” เธอยึดอกเต็มที่อีกครั้ง “ฉันชอบคุณ ถ้าคุณยังไม่ชอบฉันตอนนี้ละก็...ฉัน...ฉันจับคุณแล้วกัน ไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย”

เหรินอี้ตกใจสุดขีด “สาวน้อย ฉันขออภัยละ เธอเคยคิดบ้างไหมว่า ถ้าเธอเป็นแฟนฉันจริง ๆ เธอต้องไปเยี่ยมฉันในคุกแล้ว”

กงเพยหลานพูดอย่างไม่ยี่หระ “เราไม่บอกคนอื่นก็สิ้นเรื่อง”

“จะเป็นไปได้ยังไง พ่อแม่เธอละ เธอไม่กลัวพ่อแม่เธอรู้หรือไง”

นัยน์ตาของกงเพยหลานมีความหม่นหมองฉายแวบ เธอทำเสียงฮึดฮัด “พวกเขาไม่สนใจหรอก”

เหรินอี้เกลี้ยกล่อม “เด็กวัยอย่างเธอเริ่มเกิดความอยากรู้ อยากเห็น ในความรัก เรื่องนี้ฉันเข้าใจ แต่เธอน่าจะหาผู้ชายที่อายุไล่เลี่ยกับเธอนะ”

“ผู้ชายวัยไล่ ๆ กับฉันทั้งโง่ทั้งปัญญาอ่อน” กงเพยหลานเบะปาก “คุณตัวโตเป็นผู้ใหญ่เสียเปล่า ทำไม่ใจเสาะแบบนี้”

“...”

กงเพยหลานกำหมัด “สรุปก็คือ ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะเป็นแฟน ของคุณ คุณอาจยังไม่รู้จักเลย ไม่ยอมรับฉัน ฉันจะทำให้คุณได้รู้จักฉัน อย่างละเอียด มั่นใจว่าคุณต้องชอบฉันแน่นอน”

เหรินอี้รู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันที

กงเพยหลานล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา “แอดวีเซตหน่อย”

“...ไม่ค่อยสะดวก”

“งั้นฉันก็ไม่กลับ” กงเพยหลานยกไหล่ “ตอนนี้ฉันปิดเทอมซัมเมอร์ มีเวลาเหลือเฟือ”

เหรินอี้กลืนไม่เข้าคายไม่ออก “ก็ได้”

กงเพยหลานจับตามองเหรินอี้ที่ยอมรับคำขอของตน ก่อนจะกระทืบเท้า ด้วยความดีใจสองที “งั้น...ฉันค่อยมาหาคุณวันหลัง” เธอมองเหรินอี้ด้วย สายตาหวานซึ่งแวบหนึ่ง “ฉันจะส่งรูปที่สวยงามที่สุดของฉันให้คุณนะ”

เหรินอี้รีบส่งเธอออกไปอย่างทนไม่ไหวอีกต่อไป กงเพยหลานส่งจูบ มาทางเขา แม้แต่ผีเท้าที่ก้าวออกไปยังมีความเบิกบานใจ

เหรินอี้ยืนอึ้งกับที่อยู่เนิ่นนาน ลางสังหรณ์ไม่ดีผุดขึ้นในใจ

ตอนแรกเหรินอี้คิดว่ามันเป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบแบบเด็ก ๆ ของกงเพยหลาน แต่พอเธอมาหาเขาที่กองเป็นครั้งที่สี่ เขาก็รู้สึกว่ามีปัญหาแล้ว

แม้ปัญหานี้จะโทษเขาฝ่ายเดียวไม่ได้ แต่เพราะกงเพยหลานเป็น เด็กหญิงที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ แม้แต่ครูฝึกก็เคยเรียกเขาไปคุยว่าให้จัดการ เรื่องนี้ให้เรียบร้อย อย่าให้มีผลเสียตามมาเด็ดขาด

เขาก็อยากทำเหมือนกัน แต่ปัญหานี้มันเกิดจากคนอื่นนี่นา

เขาแอบลั่นเลเหมือนกัน หรือจะพูดจาแรง ๆ ออกไปดี แต่พอมองหน้า

กงเพยหลานก็ทำไม่ลงจริง ๆ เลยตัดสินใจให้เพื่อนที่สถานีตำรวจสืบค้น
ช่องทางการติดต่อพ่อแม่เธอ เพื่อจะช่วยเหลือไขปัญหาที่ต้นเหตุ

บ่ายวันนี้เขาได้รับสายจากแม่บ้าน บอกว่าพ่อเขาท้องไส้ไม่ค่อยดี
อาเจียน เขาเลยคิดว่าจะกลับบ้านไปเยี่ยมสักหน่อย

ปีหนึ่งเขามีวันหยุดแค่สี่สิบห้าวัน ตามกฎหมายออกเเวร์โดยพลการ
แต่เพราะพ่อเขาเป็นกรณีเฉพาะ ทางกองเลยอะลุ่มอล่วยให้มาก กอปรกับ
บ้านเขาอยู่ตรงข้ามกองดับเพลิงและกู้ภัย ไม่กระทบต่อการออกปฏิบัติหน้าที่
ฉุกเฉิน จึงอนุญาตให้เขาปลีกตัวกลับบ้านได้

เขาเจอเกาเก๋อที่โรงอาหาร อีกฝ่ายเป็นรองกัปตันของกองดับเพลิง
เหรินอี้เลยมอบหมายงานให้ พอซุนตั้งอึ้งเห็นเขาก็เริ่มหยอกล้อ “โธ่ พ่อหนุ่ม
หล่ออันดับหนึ่งของกองดับเพลิงปักกิ่ง ตั้งแต่สาวใหญ่้วยสี่สิบไปจนถึงโลลิ²
วัยสิบสี่ ต่างหลงกัปตันเหรินของเราหัวปักหัวปำกันหมด”

เหรินอี้ตะเก๊กอึ้งเขา “ซาลาเปาไส้หมูยังไม่พออุดปากนายหรือไง”

เกาเก๋อลั่นขา “ครูฝึกว่าพีซีไหม”

“ความผิดฉันหรือไง หล่อแล้วผิดเธอ” เหวินอี้พูดอย่างน้อยอก-
น้อยใจ “พวกนายไม่เข้าใจความเครียดของหนุ่มหล่อหรือก”

ทุกคนโห่เขาอย่างพร้อมเพรียง

เหรินอี้ “คืนนี้นัดจะกลับบ้าน พวกนายทำตัวดี ๆ หน่อยนะ”

“เล่นเกมสักตาแล้วค่อยไปสิ ขอผมเกาะหน่อย”

“พรั่งนั่นละกัน”

เหรินอี้ออกจากกองดับเพลิงแล้วเดินไปอีกฟากของถนน

กองเพลิงหวง³ที่พวกเขาสังกัดอยู่นั้น เป็นกองดับเพลิงและกู้ภัยที่ก่อตั้ง
มายาวนานที่สุดในช่วงต้นของการสถาปนาประเทศ ตอนนั้นราคาที่ดินในปักกิ่ง
ยังไม่บ้าคลั่ง ตรงข้ามกองก็คือชุมชนของครอบครัวนักดับเพลิงและกู้ภัย

² หมายถึงเด็กผู้หญิงที่อายุน้อยกว่า หรือพยายามทำให้อ่อนกว่าวัย

³ กองฟีนิกซ์

เขาเกิดและเติบโตในชุมชนนั้น สุดท้ายจึงเข้ากับวลีที่ว่า ‘ลูกสืบทอดงานพ่อ’ แม้ว่าแม่จะคัดค้านที่เขาเป็นนักดับเพลิงหัวชนฝาก็ตาม

เดินเท้าไม่กี่นาทีก็เข้ามาถึงเขตชุมชนแล้ว ที่นี้มีอายุยาวนาน ทำให้สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เก่ามากแล้ว คนที่มีกำลังซื้อบ้านส่วนใหญ่ ล้วนย้ายออกไปแล้ว เพราะทำเลที่ตั้งดี บ้านมากกว่าครึ่งถูกปล่อยเช่าให้กับ มนุษย์เงินเดือน ตอนนี้อยู่ไม่ถึงเวลาเลิกงาน ชุมชนเลยค่อนข้างเงียบเหงา วังเวง

ตอนเดินไปถึงใต้ตึกที่เขาอยู่ ท้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว ทางเดินของอาคาร มีตสนิท แต่พอมองเห็นราไรว่ามีคนอยู่ข้างใน พอเข้าไปใกล้ก็พบว่า เป็นผู้ชายสูงใหญ่กำยำคนหนึ่ง ขาเรียวยาวและตรงทำให้กางเกงสแล็กแทบจะ ไร้อยยับย่น หน้าท้องแบนราบมีกล้ามเนื้อ ออกผายไหล่ผึ่ง อีกทั้งยังมี ร่องเท้าหนังสือเข้มมันขลับกับเสื้อเชิ้ตสีขาวดูสะอาดสะอ้าน เขาสวมถุงมือ กับผ้าปิดปากสีขาว ถ้าคลุมเสื้อกาวน์สีขาวอีกละก็ รู้สึกว่าวินาทีต่อมา ไม่เข้าห้องผ่าตัดก็คงเป็นสตูดิโอถ่ายทำ คนแบบนี้โผล่มาในโรงประตูของ อาคารที่เก่าคร่ำคร่า ช่างประหลาดสุดๆ

เหรินอู้อัดพินิจดูอีกฝ่ายไม่ได้

ไม่พูดถึงรูปร่างที่ไร้ที่ตั้นนั้น แม้ใบหน้าจะถูกบดบังไปกว่าครึ่ง แต่ มองออกได้จากนัยน์ตาอันงดงามลุ่มลึกว่าคนคนนี้ต้องหน้าตาไม่ธรรมดา แน่نون ขนาดคนแมนๆ อย่างเหรินอู้อี้ พอเจอแบบนี้เข้าไปยังรู้สึกไม่สบายตัว ขึ้นมา

เหรินอู้อี้เห็นอีกฝ่ายกำลังมองเขาเช่นกัน เลยเป็นฝ่ายถามขึ้นก่อน “เฮ้! คุณรอใครอยู่หรือ?”

เปลือกตาสองชั้นแบบชาวตะวันตกคล้อยลงก่อนค่อยๆ เบิกขึ้น กวาดตามองเหรินอู้อี้ตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยท่าทีที่หยาบคายอย่างยิ่ง สายตานั้น เย็นชาเฉื่อยความดูหมิ่น

เหรินอู้อี้ไม่ค่อยสบอารมณ์ คิดในใจว่า ไม่รู้ว่าเป็นฝรั่งซี้ก๊ากจากบริษัท ข้ามชาติที่ไหน เลยคร้านจะสนใจเขา เตรียมจะตรงดิ่งขึ้นชั้นบน

ไม่คิดว่าคนคนนั้นจะก้าวเข้ามาขวางทางเขาไว้

ทั้งสองเกือบจะชนกัน ยังดีที่เหรินอ้อหยุดฝีเท้าได้ทันช่วงที่ พออยู่ใกล้กันถึงรู้ว่าชายคนนี้ตัวสูงมากจริงๆ เขาสูงตั้งร้อยแปดสิบสี่ คนคนนี้คงเกือบๆ ร้อยเก้าสิบแล้ว

เหรินอ้อหรีตา “คิดว่าผมไม่น่ารู้จักคุณนะ”

“คุณเหรินอ้อใช่ใหม่ม” เขาปริปากแล้ว น้ำเสียงเย็นชาเยือกเยิ่งเช่นเดียวกับท่าทาง แต่โทนเสียงน่าฟังกว่าเมื่อสักครู่ ราวกับสายลมระลอกหนึ่งที่พัดผ่านอารามเก่าแก่ กังวานแต่ก็ทุ้มหนัก เป็นเสียงที่สามารถนิยามได้ด้วยคำว่าดงามไพเราะ

เหรินอ้อเพ่งมองเขาอีก “เราเคยเจอกันมาก่อนหรือ คุณเอาผ้าปิดปากลงได้ไหม” ร้อนตับแตกแต่ใส่ผ้าปิดปากกับถุงมือ เป็นบ้าหรือไง

“ผมชื่อกงอิงเสียน เป็นพี่ชายของกงเพยหลาน” ดูท่าเขาจะไม่อยากเสียเวลาพูดกับเหรินอ้อเลยสักคำเดียว

“อ้อ พี่ชายของเธอ” เหรินอ้อกล่าว “ผมอยากคุยกับคนในครอบครัวเธออยู่พอดี...”

ทันใดนั้นกงอิงเสียนก็ล้วงบางอย่างออกจากกระเป๋า เป็นป้ายตราด้านบนประทับตราตำรวจที่ไม่คุ้นตาค้น

เหรินอ้อตะลึงงัน

“กงเพยหลานอายุยังไม่ครบสิบสี่ปี จะให้ผมร้ายกฏหมายอาญาให้คุณฟังไหม”

เหรินอ้อขมวดคิ้วมุ่น “คุณหมายความว่าไง”

“กงเพยหลานบอกว่าคุณเป็นแฟนของเธอ” นัยน์ตาของกงอิงเสียนคมกริบยิ่งนัก “ถ้าคุณไม่รู้ว่าคุณอายุสะกดยังไง ไปศึกษาดูก่อนได้ว่า ‘อาชฎากรรม’ เขียนยังไง”

เหรินอ้อพูดอย่างโกรธเกรี้ยว “เหลวไหล แฟนอะไร เด็กนั่นมันไปเอง ผมไม่เคยพูดอะไรที่ไม่เหมาะสมกับเธอเลยสักคำ และไม่เคยทำเรื่องที่ไม่เหมาะสมเลยสักครั้ง”

“แล้วรูปถ่ายของพวกเขาคุณล่ะ”

“แค่รูปถ่ายก็ผิดกฏหมายด้วยเธอ”

“แล้วเซตพวกนั้นล่ะ”

“ผมจะไปรู้ได้ยังไง เธอเซตมาหา แต่ผมไม่เคยตอบเลย” เมื่อเหรินอี้ถูกตำหนิอย่างไม่มีสาเหตุ ไฟโทสะก็สุ่มเต็มอก “ผมเป็นตำรวจติดอาวุธที่ยังประจำการอยู่ คุณกล้าพูดกับผมด้วยคำพูดที่เหมือนสบปากคำผู้ต้องหาแบบนี้โดยที่ไม่มีหลักฐานนั้นหรือ!”

กงอิงเสียนหรีตตา “คำพูดของคุณ ผมจะไปตรวจสอบเอง ถ้าผมรู้ว่าคุณคิดไม่ชื่อกับน้องสาวผมแม่แต่นิดเดียว ผมไม่เอาคุณไว้แน่”

เหรินอี้ขยับเข้าใกล้หนึ่งก้าวแล้วจ้องตากองอิงเสียน เอ่ยทีละคำว่า “คุณขู่อะไรวะ”

ทั้งสองประสานสายตาท่ามกลางอากาศร้อนระอุ แต่อัดแน่นไปด้วยบรรยากาศมาตุ

ทันใดนั้นเหรินอี้รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างจ่อเอาเขา เป็นรูปทรงกระบอก...

ท่ามกลางอุณหภูมิสูงสามสิบแปดองศา แต่เหรินอี้พลันรู้สึกเสียวสันหลังวาบ เขามองนัยน์ตาดำเย้นเยือกของกงอิงเสียนพลางคิดว่าคนที่แต่งตัวแบบนี้ เป็นไปได้สูงว่าสวมองไม่คอยปกติ น้ำเสียงจึงอ่อนยวบลงหลายส่วนทันที “ผมก็แค่ช่วยเธอไว้ตอนไฟไหม้ เด็กนะ ชอบทำเรื่องโง่ๆ ผมเคยห้ามเธอแล้ว คุณเองก็กลับไปปรามเธอหน่อย ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้...”

กงอิงเสียนเอ่ยอย่างรังเกียจ “ช่วยอยู่ห่างๆผมหน่อย”

ชายชาติร์จำต้องยอมหักยอมงอ เหวินอี้ถอยหลังก้าวหนึ่งทันที ปรากฏว่าพอก้มหน้ามองก็แทบจะกระอักเลือด สิ่งที่อยู่ในมือกงอิงเสียนเป็นขวดสเปรย์ขวดเล็ก หัวฉีดดูแล้วขนาดใกล้เคียงกับปืนพกไทยปี 64 ที่ตำรวจใช้

กงอิงเสียนเปิดฝาขวดสเปรย์แล้วพ่นใส่เหรินอี้

เหรินอี้ก็ว่าเป็นสเปรย์พริกไทยเลยก้าวถอยหลัง เขาหันหน้าหลบแล้วปิดหน้าตามสัญชาตญาณ ปรากฏว่าได้แค่กลิ่นแอลกอฮอล์จางๆ ที่ระเหยในอากาศชั่วพริบตา เขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ “ทำบ้าอะไรเนี่ย!”

“ฆ่าเชื้อ” กงอิงเสียนเก็บสเปรย์แล้วมองเหรินอี้ด้วยสายตาคมขู่ “ช่วยอยู่ห่างๆน้องสาวผมด้วย” พูดจบบักก้าวเท้าจากไป

เหรินอี๊กนด่า “คุณเป็นบ้าหรือไง ระวังผมจะแจ้งความคุณฐาน
ใช้อำนาจในทางมิชอบ!”

กงอิงเสียนตรงขึ้นรถจี๊ปไป ไม่แม้แต่จะเหลียวกลับมามอง
เหรินอีซุ่กั่วงกลางใส่รถที่เล่นฉิวออกไปด้วยความเจ็บใจ

บทที่

หริอู๋ เพิ่งถึงหน้าประตูบ้าน เขาได้ยินเสียงถกเถียงกันดังมาจากในบ้าน พอเปิดประตูก็เห็นแม่บ้านกับพ่อเขากำลังยื้อแย่งอะไรกันอยู่

“มีอะไรหรือครับคุณป้า”

ครั้นป้าหวังเห็นเขาก็กลลนลานเอ่ยว่า “กัปตันหริน คุณกลับมาได้สักที พ่อคุณไม่ยอมกินยา!”

หรินอึ้งมองชายที่นั่งอยู่บนวิลแชร์แล้วลอบถอนหายใจ “เหล่าหริน ท้องไส้ไม่ดีทำไมไม่กินยาล่ะ”

“ขึ้นชื่อว่ายากก็มีแต่พิษ ฉันไม่กิน ไม่กิน” หรินเซียงทรงบัดยาที่อยู่ในมือของป้าหวังทิ้งด้วยความหุนหัน

ชวดยาตกลงบนพื้น เม็ดยากลิ้งกระจายไปทั่ว

ป้าหวังส่ายหน้าอย่างระอาใจ

หรินอึ้งมองเธอด้วยสายตาปลอบประโลม ก่อนที่ทั้งสองจะย่อตัวลง แล้วช่วยกันเก็บกวาด

หรินเซียงทรงถามหรินอู๋ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ทำไมวันนี้แก เลิกเรียนเร็วแบบนี้ล่ะ”

“ฟ้ามืดแล้ว ค่าแล้ว” หรินอู๋กล่าวเบาๆ “คุณป้า วันนี้กลับไปก่อน เถอะครับ”

“อาหารทำเสร็จแล้วอยู่ในหม้อนะคะ ป้าไปก่อนละ” ป้าหวังมองเขา แวบหนึ่งอย่างกระอึกกระอัก สุดท้ายก็เปลี่ยนรองเท้าแล้วออกไป

เหรินเซียงทรงตบหน้าขาตัวเอง “ไม่รู้ว่่าถามเหรินอีหรือพิมพ์ำกับตัวเอง
“แม่แกเลิกงานหรือยัง”

“ยังครับ” เหรินอีวางยาไว้อีกทาง ตั้งใจว่าอีกสักสองสามชั่วโมง
ค่อยลองดูอีกครั้ง บางทีตอนนั้นพ่อเขาอาจจะมีสติแล้วก็ได้

พูดแล้วก็หน้าเศร้า พ่อเขาเคยจำได้ว่าบนถนนแต่ละเส้นของเขต
มีหัวดับเพลิงเทศบาลก่อกัน แต่ตอนนี้เวลาส่วนใหญ่กลับจำไม่ได้ว่าเป็น
เดือนไหนปีไหน จำไม่ได้ว่่าภรรยาของตัวเองจากไปแล้ว ลูกชายโตเป็น
หนุ่มแล้ว

เหรินเซียงทรงบ่น “รอแม่แกกลับมาแล้วค่อยกินข้าว”

“ได้เลยเหล่าเหริน เตี่ยวผมไปอาบน้ำให้พ่อก่อนดีกว่า”

เหมือนว่่าเหรินเซียงทรงจะไม่ได้ยิน ยังคงพิมพ์ำว่่า “รอแม่แกกลับมา
แล้วค่อยกินข้าว...”

เหรินอีเซ็นวิลแชร์ไปที่ห้องน้ำ จากนั้นอุ้มพ่อเขาวางลงในอ่างอาบน้ำ
ที่สั่งทำพิเศษ ก่อนจะอาบน้ำทำความสะอาดให้อย่างใจเย็น

พ่อเขาเคยเป็นนักดับเพลิงในตำนาน เคยได้รางวัลเยาวชนดีเด่น
เคยได้เครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสองหนึ่งครั้ง ชั้นสามสามครั้ง ปีที่ปลด
ประจำการเป็นเพราะบาดเจ็บที่ขา ตอนนั้นพ่อเป็นถึงพลโท กัปตันใหญ่
ของกองดับเพลิงแล้ว แต่หลังนั่งวิลแชร์ได้เพียงสามปีก็ป่วย

แม่เขาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุตั้งแต่เขาเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว
เนื่องจากฝั่งญาติมีน้อย พ่อพ่อล้มป่วย เขาจึงต้องแบกรับทุกอย่างในบ้าน
เพียงลำพัง แต่เวลาปฏิบัติงานเขาจะกลับบ้านไม่ได้ เลยต้องจ้างแม่บ้าน
สองคนเปลี่ยนกะดูแลกลางวันและกลางคืน ทว่าผู้ป่วยโรคอัลไซเมอร์
จะอารมณ์แปรปรวน บางครั้งไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย หลายปีมานี้เปลี่ยน
แม่บ้านไปไม่ต่ำกว่าหลักสิบแล้ว

สิ่งที่ทำให้เหรินอีเสียใจที่สุดคือ ชายที่เคยหนักแน่นและยิ่งใหญ่
เหมือนขุนเขา บัดนี้อยู่ในสภาพอ่อนแอและแก่ชราแบบนี้ เขาเคยช่วยคน
มาตั้งมากมาย แต่แพทย์แผนปัจจุบันกลับช่วยเขาไม่ได้

หลังอาบน้ำให้พ่ออย่างยากลำบากเสร็จ เหรินเซียงทรงเหมือนจะ

ง่วงแล้ว เหรินอื่ก็เหนื่อยเหลือทน เขาอุ้มพ้อขึ้นเตียงแล้วห่มผ้า เปิดแอร์ให้
ก่อนจะไปอุ่นอาหารในครัว

เหรินอื่กินข้าวพलगโทร.หาใครบางคนไปด้วย

สายถูกรับทันที ก่อนเสียงที่ตั้งใจคดีให้เขาจะดังมาจากปลายสาย “โง่”

“ทำอะไรอยู่” เหรินอื่ถาม

“ลูกเพิ่งหลับ มีอะไร”

“นายช่วยสืบเรื่องคนคนหนึ่งให้หน่อย” คนปลายสายชื่อฟูชาย เป็น
เพื่อนสมัยมัธยมปลายของเขา เป็นหนึ่งในเพื่อนที่ดีที่สุดของเขาเช่นกัน

“ใครนะ”

“กงอิงเสียน นายเคยได้ยินไหม กงที่มาจากคำว่างเตี้ยน¹ เป็นตำรวจ
เหมือนกัน”

“รู้จักสิ ทำไมจู่ๆ ถึงจะสืบเรื่องของเขาละ” ฟูชายทำเสียงจี้ๆ “นาย
ไปรู้จักคนคนนี้ได้อย่างไร คงไม่ได้เผลอหลงรักใครเข้าหรอกนะ”

“พูดเหลวไหลอะไรนะ ฉันแค่สงสัยว่ามีคนแอบอ้างเป็นตำรวจ เลย
อยากมายืนยันกับนายหน่อย”

“อ้อ เขาไม่เหมือนตำรวจจริงๆ นั่นแหละ”

“นายรู้จักหรือ”

“ไม่รู้จักหรอก แต่เคยเจอ”

“เขาเป็นยังไง”

“เขาเป็นคนพิลึก...โอ๊ย ลูกสาวฉันตื่นเพราะนายเลยเนี่ย” เสียงร้องไห้
ของเด็กน้อยแว่วมาจากปลายสาย “เตี้ยๆ ไร้ค่อยๆ กัน”

เหรินอื่ฟังเสียงปลายสายที่กำลังวุ่นวายพलगเบปะปาก “พิลึกจริงๆ
นั่นแหละ”

พอกินข้าวเสร็จ เขาโทร.ถามสถานการณ์ภายในกองกับเกาเก้อ จากนั้นนอน
เล่นเกมบนโซฟาพักหนึ่ง

¹ แปลว่า ตำหนัก

กระทั่งสามทุ่มกว่าก็มีเสียงดังลอดมาจากห้องนอนของเหรินเซียงทรง เหรินอ้อผลักประตูออก เห็นเหรินเซียงทรงเพิ่งลุกขึ้นนั่ง “เหล่าเหรินตื่นแล้วหรือ”

เหรินเซียงทรงมองเหรินอ้อครู่หนึ่งแล้วเอ็ดว่า “ทำไมแก่กลับมาอีกแล้วล่ะเนี่ย ฉันบอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าอย่าโดดงานโดยพลการเพราะฉัน”

เหรินอ้อโล่งอกไปที่ “กองอยู่ตรงข้ามเรานี่เอง ไม่รบกวนการออกปฏิบัติงานหรอก คุณบ่บอกว่าพ่ออ้วก ผมเลยกลับมาดู”

“แกอ้วกไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย” เหรินเซียงทรงยันตัวลงพื้น เหรินอ้ออยากเข้าไปประคอง กลับถูกเขายกมือขึ้นห้าม

ขาอีกข้างของเหรินเซียงทรงยังใช้การได้ เพียงแค่เดินเหินค่อนข้างลำบาก แต่เวลาที่เขารู้สึกตัวมักจะใช้ไม้เท้ามากกว่าหนึ่งวิลแชร์

“พ่อกินยาก่อน” เหรินอ้อเอายากับน้ำต้มสุกมาให้

เหรินเซียงทรงนั่งลงบนโซฟาแล้วกินยาแต่โดยดี

“คืนนี้พ่ออย่าเพิ่งกินข้าว รอดูว่าพรุ่งนี้ท้องไส้เป็นยังไง ถ้าไม่ไหวผมจะพาไปโรงพยาบาล”

“ไปโรงพยาบาลทำไมกัน” เหรินเซียงทรงถลึงตาใส่เขา “แกเห็นฉันพิการหรือไง”

“ผมไม่กล้าหรอก” เหรินอ้อพูดยิ้มๆ “ไม่ไปก็ไม่ไป กับตันเหรินต่อให้เจ็บก็ไม่ถอย”

เหรินเซียงทรงหัวเราะ “ช่วงนี้เป็นยังไงบ้าง”

“อาทิตย์ที่แล้วออกปฏิบัติภารกิจที่ถนนฉางซิง ไฟไหม้คาเฟ่ เจ้าหน้าที่บอกว่าสาเหตุมาจากการลักลอบปรับแต่งทางเดินสายไฟตอนรีโนเวต”

“อ้อ เล่าให้ฉันฟังหน่อย”

สองพ่อลูกดื่มชาพลางสนทนากันอย่างเพลิดเพลิน

เช้าวันรุ่งขึ้น ตอนที่เหรินอ้อกลับถึงกอง เป็นช่วงเวลาที่ทุกคนกำลังกายบริหารยามเช้าพอดี ฝึกซ้อมกันถึงสิบโมงเศษๆ อากาศร้อนขึ้นเรื่อยๆ เขาเลยสั่งให้แยกย้ายไปทำกิจกรรมตามอัธยาศัย

แม่ปกติพวกเขาจะออกจากกองไม่ได้ แต่ชีวิตในกองไม่ได้จืดจางแต่อย่างใด

ทุก ๆ วันนอกจากฝึกฝนและเรียนรู้ประจำวันแล้ว ยังต้องออกไปตรวจสอบและประเมินระบบอัคคีภัยของหน่วยงานต่างๆ ภายในเขตอำเภอ เวลาพักตามอัธยาศัยก็เล่นบาสเกตบอล ฟิตเนส เล่นเกม ดูทีวี ดูหนัง และสามารถทำงานอดิเรกที่ไม่ผิดกฎระเบียบทั้งหลายได้

ตอนนี้เหรินอี้ เกาเก๋อ และซุนตั้งอู้พากันวิ่งไปที่ห้องกิจกรรม แต่ละคนล้วนหาโซฟาแสนสบายนอนเอกเขนกเริ่มเล่นเกมกันแล้ว

“พับจีหรือลี้คอฟคิง” ซุนตั้งอู้ถาม

“พับจี”

“ฉันพาแฟนมาด้วยได้ไหม...”

“ไม่ได้” ทั้งสองพูดขึ้นพร้อมกัน

ซุนตั้งอู้ทำเสียงจี้ “มีสาวมาเล่นด้วย พวกนายก็ไม่เอา”

“ใครอยากจะพียงนายสองคนจู้จี้กันล่ะ” เกาเก๋อกล่าว “ตั้งใครร่วมทีมดี ฉันขอดูหน่อยว่าใครอ่อนบ้าง...”

เหรินอี้ “ช่วงนี้ฉันจะไต่แรงก็ ไม่ขอมือใหม่”

“ฉันพึ่งฉันไม่เหลือใครแล้ว”

“ฉันก็ไม่มีเหมือนกัน”

“แมตซ์สักคนสิ”

เกมใกล้จะเริ่มแล้ว จู๋ๆ ซุนตั้งอู้ก็แอบขำ

“ซาอะไรนะ”

“ชื่อพี่นะลิ ฮ่าๆๆ กัปตันเหริน ฉันเห็นที่ไรก็ขำทุกที”

ชื่อในเกมของเหรินอี้คือ โนมงามม่านม่าน (轰轰女神)

“นายจะไปรู้อะไร ฉันกำลังปรับสมดุลธาตุของฉัน²” เหวินอี้กล่าว

² คำว่า ‘อี้’ (轰) จากชื่อเหรินอี้ ประกอบด้วยอักษร ‘หัว’ (火) ที่แปลว่า ไฟ สี่ตัว เขาเลยตั้งชื่อในเกมให้ธาตุน้ำกับไฟสมดุลกัน โดยใช้คำว่า ‘ม่าน’ (轰) ที่ประกอบด้วย อักษร ‘สู่ย’ (水) ที่แปลว่า น้ำ สี่ตัวแทน

“กระโดดที่เมือง M นะ”

ลู ๆ คนที่เพิ่งแมตซ์ใหม่ก็โพล่งขึ้นมา “ชื่อของพี่สาวเบอร์หนึ่งแปลกดีจัง อ่านว่าอะไรนะ”

เกาเก๋อกับซุนตั้งอึ้งต่างหัวเราะร่วน

เหรินอี้กระแอมเล็กน้อย “ฉันจะเริ่มแอ็กตั้งละนะ ห้ามซ่า” เขาเปิดไมค์แล้วตัดเสียงแหลม เปล่งเสียงที่เจือความแหบพร่า แยกไม่ออกว่าชายหรือหญิง “อ่านว่ามาน ม่านของคำว่ามานเมียว³”

เกาเก๋อกับซุนตั้งอึ้งลั่นซ่า

ทางนั้นชะงักไปครู่หนึ่ง “เสียงของเธอ...คงไม่ได้ใช้เครื่องแปลงเสียงหรอกนะ”

เหรินอี้ผ่อนเสียงให้ช้าลง แล้วเอ่ยอย่าง ‘แงงอน’ “ฮะ นายคิดว่าฉันเหมือนผู้ชายสินะ”

ทางนั้นเงียบไปพักใหญ่ “เปล่านะ เป็นเสียงแหบที่เซ็กซี่มากต่างหาก” “ใช่ไหมล่ะ หลายคนก็พูดแบบนี้” เहरินอี้เก็บปืน UMP9 แล้วป็นหน้าต่างออกไปยิงศัตรูตายไปหนึ่ง

“ทำไมพี่สาวถึงตั้งชื่อนี้ล่ะ”

เหรินอี้พูดอย่างไม่สะทกสะท้านว่า “เพราะผู้หญิงถือกำเนิดจากน้ำ⁴นี่นา”

เกาเก๋อกับซุนตั้งอึ้งลั่นซ่าจนหน้าแดงก่ำ อีกนิดจะทนไม่ไหวแล้วเลยชี้มือชี้ไม้ให้เหรินอี้ปิดไมค์เป็นพัลวัน

เหรินอี้กลอกตาใส่พวกเขา “ปิดแล้ว”

ทั้งสองขำก๊าก

ซุนตั้งอึ้งหัวเราะจนหายใจไม่ทัน “กัปตันเหริน พี่อายุบ้างไหมเนี่ย”

“มันเป็นสงครามนี่นา ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต่อเอาด้วยกล นี่เป็นคำสอนที่กัปตันขอมอบให้พวกนาย” เहरินอี้กล่าว “เงียบ ๆ ไว้นะ เขาเก็บหมวก

³ แปลว่า อ่อนช้อย งดงาม

⁴ เปรียบเปรยว่าผู้หญิงอ่อนโยน โอนอ่อนง่าย บริสุทธิ์ ไม่ขุ่นมัว

กันนี้อกเลเวลสามได้ ฉันจะไปหลอกล่อมา” ว่าแล้วก็เปิดไมค์อีกครั้ง “พี่ชาย
หมวกเวลสามอันนี้ให้ฉันได้ไหม”

“เออ...”

“คนเยอะจิ้ง ฉันแอบกลับนิดหน่อย”

“ก็ได้”

วินาทีนั้นประตูห้องกิจกรรมถูกผลักออก ดิงจิงชะโงกหน้าเข้ามา
“กัปตันเหริน น้องคนนั้นมาอีกแล้ว”

เหรินอึ้งเพลอทำเสียงซู่ จากนั้นเขารู้ตัวทันทีว่าความแตกแล้ว
เลยรีบปิดไมค์พร้อมลุกขึ้น “ไหนละ”

“เข้ามาแล้ว แถมยัง...”

“แถมยังอะไร”

ดิงจิงกุมหัว “พี่ไปดูเองเถอะ”

เหรินอึ้งไม่มีอารมณ์เล่นเกมแล้ว เขาเก็บโทรศัพท์มือถือแล้วลงมาชั้นล่าง
เห็นกงเพยหลานกำลังเดินบ๊อขึ้นชั้นบนมาราวกับกำลังเลือกซื้อของ ในมือ
มีกระเป๋าเดินทางติดมาด้วย

เหรินอึ้งกระซิบกับดิงจิงว่า “ไปเรียกครูฝึกมา”

กงเพยหลานเห็นเขาก็ยิ้มกว้าง “กัปตันเหริน”

“นี่เธอ...”

“ฉันหนีออกจากบ้าน” กงเพยหลานพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ฉัน
มาอยู่ที่นี้ได้ไหม”

“ไม่ได้แน่นอน” เฮอร์นอึ้งกล่าวอย่างระอาใจ “ทำไมถึงหนีออกจากบ้าน
แล้วพ่อแม่เธอล่ะ”

“ใครจะไปรู้ ฉันแอดมิต พวกเขายังไม่โผล่มาเลย แล้วฉันก็ไม่อยาก
รู้ด้วย” กงเพยหลานจ้องเหรินอึ้ง “ฉันอยากอยู่กับคุณ”

เหรินอึ้งนึกถึงกงอิงเสียนแล้วยังโมโหไม่หาย แต่พอเห็นกงเพยหลาน
ก็ทำใจแข็งไม่ลง ที่เด็กคนนี้อ่อนขนาดนี้คงมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว
แน่นอน

เหรินอี้พูดอย่างใจเย็น “เพยหลาน ฉันเคยบอกเธอหลายครั้งแล้ว ในสายตาฉันเธอเป็นแค่เด็ก การหนีออกจากบ้านแก้ไขปัญหาที่เธออยากแก้ไขไม่ได้”

“แต่ฉันรู้สึกปลอดภัยมากเวลาอยู่กับคุณ”

“ขอบใจเธอที่เชื่อใจฉัน แต่คนที่ห่วงเธอที่สุดบนโลกใบนี้ต้องเป็นครอบครัวเธอแน่นอน ฉันส่งเธอกลับบ้านดีไหม”

กงเพยหลานส่ายหน้า “ฉันจะไม่กลับบ้าน ถ้าคุณไม่ให้ฉันอยู่ที่นี้ ฉันจะไปพักโรงแรม”

“...ถ้าเธอไม่อยากเจอพ่อแม่ ฉันให้พี่ชายเธอมารับเธอดีไหม”

กงเพยหลานขมวดคิ้ว “เขาไปหาคุณหรือ”

“อืม แถมเขายังพูดอีกว่า เธอไปบอกเขาว่าฉันเป็นแฟนเธอ เพยหลาน เธอรู้ไหมว่าทำแบบนี้จะสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นนะ”

กงเพยหลานม้มปาก “ขอโทษค่ะ”

ตอนนั้นเอง ครูฝึกชวี่หยางบัวก็มาถึง “เหรินอี้ มีอะไรกัน”

เหรินอี้ “เธอน่าจะทะเลาะกับที่บ้านเลยหนีออกจากบ้าน”

ชวี่หยางบัวอายุมากกว่าเหรินอี้หลายปี เขาสวมแว่นตา ทำทางสุภาพ ดูดี ถนัดการให้คำปรึกษาทางจิตวิทยามาก เขาเดินมาทางเพยหลานแล้วพูดเบาๆ “เพยหลาน เธอทะเลาะกับพ่อแม่หรือ”

“เปล่าค่ะ” กงเพยหลานเบือนหน้าหนี “ฉันแค่อยากมาหากับป้าเหริน ฉันอยากอยู่ที่นี้”

“ประตูของกงต้งเพลิงเปิดต้อนรับทุกคนเสมอ แต่เธอจะอยู่ในกงต้งเพลิงตลอดไม่ได้ เราต้องส่งเธอกลับบ้าน”

“ฉันไม่กลับไป!” กงเพยหลานตะโกน “ฉันเบื่อบ้านเต็มทนแล้ว!”

เหรินอี้กับชวี่หยางบัวสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนเหรินอี้จะกล่าวว่า “จะยังไงก็ตาม ฉันขอเรียกพี่ชายเธอมาก่อน”

“เขาเป็นแค่ลูกผู้พี่ เราไม่สนิทกัน”

“เพยหลาน” เหวินอี้กัดไหล่เธอไว้และจ้องตา เธอย่ออย่างอ่อนโยน แต่จริงจัง “เธอยังเด็ก ยังมีครอบครัวคอยดูแลรับผิดชอบ ฉะนั้นจะให้เรา

แจ้่งพ่อแม่เธอ หรือแจ้่งลูกผู้พี่ของเธอ เธอเลือกเถอะ”

กงเพยหลานเงียงบงัน

“ถ้าเธอยืนยันจะอยู่ที่นี้ เราคงเดือตร้อนกันมาก ต่อไปเธออาจจะมาที่นี่ไม่ได้อีกเลย”

กงเพยหลานพูดเสียงอู้้อ “งั้นฉันกลับละคะ”

“ไม่ได้ เราต้องเห็นผู้ใหญ่มารับเธอกลับไป”

กงเพยหลานเอ่ยอย่างไม่เต็มใจ “งั้นคุณเรียกเขามาแล้วกัน”

“เอาเบอร์เขามา”

“ไม่มี” กงเพยหลานพูดอย่างอารมณ์เสีเย

เหรินอี้ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ ก่อนจะล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา โทร.หาพี่ชาย ให้รีบหาเบอร์โทรศัพท์ของกงอิงเสียนแล้วส่งให้เขาโดยเร็วที่สุด
ชวีหยางปัวพากงเพยหลานไปรอที่ห้องประชุม

เหรินอี้รออยู่พักหนึ่ง พอได้เบอร์โทรศัพท์ที่พี่ชายส่งมาก็รีบโทร.ไปทันที
เสียงสัญญาณดังอยู่หลายครั้งก่อนจะมีคนรับ เทรินอี้ได้ยินเสียง
ที่ดังมาทว่าเย็นชานั่นอีกครั้ง “ฮัลโหล”

“ตอนนี้ห้องสาวคุณอยู่ที่กองผม รีบมารับเธอซะ” เทรินอี้พูดจบ
ก็วางสาย จากนั้นก็ซบดิ่งฉิ่งว่า “เดี๋ยวล้ำพี่ชายของกงเพยหลานมาให้พาไป
ที่ห้องประชุมเลยนะ”

“ครับ”

เหรินอี้เข้ามาที่ห้องประชุม เห็นชวีหยางปัวกำลังเทศนากงเพยหลานอยู่
กงเพยหลานก้มหน้า สีหน้าดูไม่ดีเลย

ชวีหยางปัว “เหรินอี้ ฉันเพิ่งได้รับสายจากกรม จะออกไปข้างนอก
หน่อย นายอยู่กับเธอแล้วกัน”

“โอเค นายไปเถอะ”

หลังชวีหยางปัวออกไปแล้ว ทั้งสองต่างตอกอยู่ที่ท่ามกลางความเงียบเนิ่นนาน

ลิปกว่านาที่ผ่านไป กงเพยหลานรวบรวมความกล้าแอบมองเหรินอี้
แล้วพูดเบาๆว่า “คุณจะเกลียดฉันไหม”

“ไม่หรอก ฉันแค่เป็นห่วงเธอ” เทรินอี่ปรับเสียงให้อ่อนลง “เดี๋ยวพี่ชายเธอคงมาถึง”

กงเพยหลานพยักหน้า

เทรินอี่มองท่าทางเซื่องซึมของเธอ เลยจำต้องหาเรื่องคุย “เขาเซ่เดียวกับเธอ น่าจะเป็นพี่ชายฝั่งพ่อเธอ”

“พ่อฉันแต่งเข้านะ” กงเพยหลานเหมือนจะไม่ค่อยอยากเอ่ยถึงพ่อของตัวเอง

“อ้อ...ทำไมเขาถึงต้องใส่ถุงมือ ไหนจะผ้าปิดปากอีก”

“เขาเป็นโรคกลัวเชื้อโรค ถ้าเขารู้สึกว่าสภาพแวดล้อมสกปรกจะสวมผ้าปิดปากตลอด”

เทรินอี่ดำใจว่าโรคจิต

“ฉันไม่ได้ตั้งใจโกหก” กงเพยหลานพิมพ์เบาๆ “ว่าคุณ...เป็นแฟนของฉัน”

เทรินอี่ยิ้มเฟื่อน “เรื่องแบบนี้ห้ามพูดลุ่มลี้ลุ่มห่านะ”

“ฉันแค่อยากให้คุณเป็นแฟนของฉัน เพราะฉันรู้สึกว่าจะไม่ว่าจะเมื่อไหร่ไม่ว่าจะอันตรายแค่ไหน คุณก็ปกป้องฉันได้”

“แน่นอนอยู่แล้ว” เทรินอี่เอ่ยอย่างจริงจัง “ต่อให้เราเป็นคนแปลกหน้าการปกป้องเธอ ณ เวลานั้นก็เป็นหน้าที่ของฉันอยู่ดี”

กงเพยหลานมองเทรินอี่ นัยน์ตาคูสวยทอประกาย เฝ้ามด้วยความซาบซึ้งและไวใจ

ทันใดนั้นประตูห้องประชุมถูกผลักออก ใครคนหนึ่งสาวเท้าก้าวเข้ามา เทรินอี่เงยหน้ามอง เป็นชายหนุ่มที่ขวางเขาตรงทางเดินวันนั้น

กงอิงเสียนมองกงเพยหลานเล็กน้อย เขาเหลือบมองเทรินอี่แวบหนึ่ง ด้วยสายตาไม่เป็นมิตร

กงเพยหลานก้มหน้าไม่พูดไม่จา

เทรินอี่นั่งไขว่ห้างมองกงอิงเสียนอย่างไม่ยี่หระ

กงอิงเสียนกวาดตามองรอบๆ ก่อนถอดผ้าปิดปากลงช้าๆ

เทรินอี่อึ้งเล็กน้อย พี่น้องคู่นี้หน้าตาคล้ายกันนิดหน่อย กงเพยหลาน